UNITED STATES
HOLOCAUST
MEMORIAL
MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Rare Book Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and other intellectual property rights associated with the materials in its collection and makes good faith efforts to locate copyright owners. According to the Library's knowledge, the Library may make this title publicly available for reasons including but not limited to: the title is in the public domain or the title is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

326.
2385

СЛАВКО ЗАЛІЩИЦЬКИЙ

ДУМА ПРО НАЦІВ

УКРАЇНСЬКИЙ
Ц.....
МУЗЕЙ-АРХІВ

Авґсбурґ, 1945

З друкарні Д. Сажнина, Авґсбурґ

ДУМА ПРО НАЦІВ

Було колись в Ґросдайчлянді наци панували,
За відзнаку в білім полі гакенкрайц прийняли.
Захотілось їм в Европі старий лад змінити,
І кривдою всіх сусідів себе закріпити.
„Nur für Deutsche“! — свій клич нацький все пропагували,
„Nur vier Deutsche“ з вас остане — їм пророкували.
Панували, розбивали сусідні держави,
З перемог тих горді були все бажали слави.
Гітлєр в нацах верховодив, чорненькі мав вуса,
Гордий вигляд, зір непевний, вдача й хитрість Пруса.
Закріпивши себе певно з Токіо та Римом
Гітлєр, Тенно й Мусоліні йшли всі одним ритмом.
Несогірше всі держались мов ті ранні роси,
Союзові Риму з Токіо дали назву „оси“.

Через Берлін йшла вісь іхня, в Римі надщербилась,
В Румунії затріщала, на Уграх вломилась.
Вісь „Ро-ою“ швайсували, вмовляли надію,
За гарматнє русске м'ясо збудувать Росію.
Розкидали своє військо в Африку і Крету...
Запродали „Прикарпатську“ за здраду-монету.
Під Сталінград із Берліна гордо крокували,
На англійців через море грізне „V“ пускали.
Америці легкодушно ультімат післали —
Не вгадали, що длятого будуть програвали.
По всіх містах і містечках мапи розставляли,
Хід побіди прапорцями гордо маркували.
Але скоро в Сталінграді поламали зуби,
Соромливо тії мапи ховали до буди.
Нашу рідну Украіну терроризували,
Колонію з Украіни собі влаштували.
Для всіх „Amt“-ів в Украіні була „нацька“ рація,
Щоб пляново відбувалась у Райх депортація.
Сотки тисяч мущин й жінок у Гросдайчлянд слали,
По таборах мов на ринку іх ліцитували.
По баворах та варстатах де могли містили
Згірдним словом „Ausländer“-а усіх похрестили.
Дівчат кращих вибирали, насильство чинили,
Не кохавшись чорнобриві на світ приводили...

Від них дітей відбирали, добре їх плекали,
Так пляново чужим коштом расу поправляли.
Діти росли в „Mutterheim“-ах та батьків не знали,
Батько вертав межи „наци“ маму в працю брали.
Мама ниділа поволи, клалась в домовину.
Так то „наци“ набували не одну дитину.
На роботах наші люди сили виснажали,
А за те їх грізні бомби в чужині вбивали.
„Wirtschaftsamt“-и знані були із свого розгону,
Що тягнули все з подвіря з малого загону.
Як зачали „Wirtschaftsamt“-и корови доїти,
Через тоє більше лиха не могли скоїти.
Бо корова цеї ставки, яку вимагали
Не хотіла дати в пору, тому її брали.
Хочби навіть і останню з стайні виводили,
Та до Райху на „флайш-бутер“ її вивозили.
На худобу, збіже й люди була усе рація
І в той спосіб дуже складно йшла експлоатація.
В нас теж й кури штемплі мали на яйця контролю,
Як не вивязались з того йшли в шлунок-неволю.
Качки, гуси і безроги спокою не мали,
Бо про них голодні „наци“ добре памятали.
Одним словом, що в нас жило попит мало в німців,
Тому ясно, треба „нацам“ знищить Українців.

На контінґент видирали усе зерно з поля,
Як хто не здав в сто процентах лиха йому доля
Заїздили туди „наци“ ставили гармату,
Без надуми розбивали не одну нам хату.
Бідні люди все здавали з страху до остатка,
Не лишилось ніщо в хаті, лиш на латі латка.
„Bezugschein“-и діставали тільки „Volks-
deutscher“-и,
Нарід терпів і ждав кінця німецької ери.
В лігеншафтах газдували нацькі ветерани.
Це болячка України і справжні тирани.
Всюди паньщину вводили, на роботи брали,
А за працю не платили — нагаями прали.
Так то наші хлібороби всі гараздували,
Хліб не іли, все здавали, добру школу мали.

* * *

В Україні Кох-комісар й гестапо вславились,
Крови з вбогого народу до схочу напились.
На Поділлі та Волині людий заганяли
В хати, церкви — там палили, ще й з „Емпі“
стріляли.
Мов за зайцями вганялись за людьми по полі,
Де зловили, — там стріляли в лісі чи в стодолі.

* * *

На Волині біля Дубна всім знана долина,
Там стріляли часто німці не одного сина.
Раз там більш чим двайцять хлопців в долину зі-
А за ними гестапівці на конях пригнали. (гнали,
Вирок смерти відчитали... хлопці попімили!
Та приняли це спокійно, стояли — не мліли.
По хвилині сам „Kreisleiter" їх повідомляє,
На весь голос урочисто життя запевняє.
„Не велика в вас провина, спішіть всі до дому,
За хвилину тут не вільно остатись нікому."
Хлопці радісно розбіглись, від смерти втікали...
Німці з коней — мов на ловах — за ними стріляли.
Усіх куля здогонила й життя відібрала...
А про ту забаву німців долина сказала.
Оттак собі німці стали з життя шуткувати;
Це були „культуртрегери" та дегенерати.

* * *

В Городенці, в цукроварні шрубка відкрутилась,
Через теє там машина на час припинилась.
Було саме наше свято, а німота зразу,
„Це саботаж! розстріляєм усіх вас від разу".
Загрозили, — нема кому шрубки відшукати,
Взяли хлопів в Коломию — давай там стріляти.

„Ми невинні“ — діти плачуль — „будем присягати“.
„Як невинні — будем десять з поміж вас стріляти“.
Взяли десять. І прилюдно їх там розстріляли.
Так то часто у нас всюди закладників брали.
Стріляли їх з легким серцем, не перебирали,
Та нищили більше — кращих. Так нас гартували.
Потворили в Україні пів-військові „дінсти“,
Це було ярмо на шию, що кликало пімсти.
У ярмо те хто попався хоч на одну днину,
Той прощав вже безнадійно всю сною родину.
Надмір праці, голод, холод і биття кольбами,
Не одного молодого загнали до ями.
Так коротко усі „дінсти“ — це добра нагода,
Винищити молодь нашу — надію народа.
Тому молодь в партизани по лісах розбрилась,
Де знайшла яку нагоду то на „нацах“ мстилась.
Німці центрів все держались, говорили в очі
„Ми по селах в день панує́м, а ваші що ночі“.

* * *

Станиславів — гарне місто, нема що й казати,
Раз там німці на Упівців засіли на чати.
Театр кругом обступили, ввійшли в середину
Одні в двері поставали, інші за куртину.

Жінок зразу всіх прогнали, мущин залишили
Та завели на гестапо — по нелюдськи били.
Як нічого від невинних не могли дізнатись,
Рефлекторами у очі стали приглядатись.
Відтак в ліжко електричне гестапівці клали,
Як пускали струм гарячий так тоді питали.
„Тепер співай патріото все що тільки знаєш,
Як не скажеш ти нічого, то зараз сконаєш“.
Не казав ніхто нічого, хоч мучивсь чимало,
Бо крутив струм руки й ноги а серце вмлівало.
Про ті муки, та страдання годі розказати,
Не має слів людській мові, щоб це описати.
Сімдесятку із театру в тюрмі муштрували,
Панотцеві реверенду стягнути казали.
А панотець реверенди ніяк не знімає,
Серед ночі побратимів на смерть сповідає.
З сімдесятки половину зараз розстріляли,
Деяких повипускали — зате свіжих брали.
Привозили під божницю, там ліквідували,
Так в той спосіб панування своє закріпляли.
В „арбайтсамтах“ „фольксдайчери“ повновласті мали,
В „арбайтсдінсти“ запрягали, за дроти саджали,
Дітей наших виловляли в „бавдінст“ відсилали.

Силували в „добровольці", щоб їх рятували.
По „бавдінстах" старшували з Ген-
губернаторства,
Користали дуже радо з того новаторства.
Нашим дітям при „бавдінстах" нирки відбивали,
Щоб колись для України вже не працювали.
Сини наші, щоб голоті не попасти в руки,
Голосились у „Ес-еси" — втікали від муки.
Примусові „добровольці" — хай всі
в світі знають
За німецьку справу бились. за свою
страждають.
Тільки львом їх відзначили, слушно не назвали,
Старшин наших постягали, своїх їм надали.
Льва значок їм причепили на мундір „Ес-есів",
Кути ними витирали в своїм інтересі.
Щоб „Ес-есів" доповняти стали дівчат брати; —
Не хотіли добровільно, — нуже їх лапати.
У Даниловому Холмі лапанку зділали,
Семінарію дівочу німці обступали.
Як узріли це дівчата, давай ногам знати,
Відважніші через вікна почали втікати.
Позлітали із поверху, ноги поломали,
А декотрі з них нещасні життя пострадали.

Там у Холмі на цвинтарі ще гроби видніють.
Так творили „добровольців“, хай всі
розуміють!!!

* * *

Під Бродами німці зраду на фронті вчинили,
Самі втікли, — зараз наших враги окружили.
В тому бою братів наших не мало пропало,
Не багато з того пекла себе врятувало.
Вийшли живі з того бою, щоб свідчить про зраду,
Як ти „наци“ всіх з переду — себе держать
з заду.
Та коли під Сталінградом не повелась рандка,
Пригадав собі теж „вермахт“, що є партизантка.
З партизантки хотів „вермахт“ військо учинити,
Малякались того „наци“ казали всіх бити.
Одні німці помагали, другі розбивали,
Так то нашу кров юнацьку підло марнували.
На це й Гітлер погодився, бо, щоб військо мати,
За це схотять українці „фербіндете“ стати.
А тут жалко „лебенсравму“, невільників-кнехтів; —
Краще буде: Бравхіч й інші підуть до арештів.
Сам себе начальним вождом над військом ставляє,
„Аж тепер — Mein Kampf — здійсниться“!
з гордістю рішає.

Мельниківців, Бандерівців творять... замикають —
Та з Гетьманом Скоропадським справи не
ладнають.
Гітлєр, це муж Провидіння! на жаль — тупі вуха.
Цим „вермахту" не дав сили, а надщербив духа.
Про невдачу не подумав, на цеж він не звик,
Не хтів чути, „нац" при владі, гірш чим рабівник.
В „наців" були й „райхсдайчери", „нацьке" мали
право,
Як прийшло їм їхать в „гаймат" плакали криваво.
Знали добре, що у „Райху" пранімецькій нації,
Живіт запавсь з тоталізму та карткових рацій.
Живіт та ніс у „наців" ріс, мов в безроги сало
Та від Гімлєра навчившись в їх серця ве стало.
Ка-це-лягри начиняли своїми братами,
Хто не їхньої був думки були їм катами.
Одних живцем газували, інших в бункри пхали
Раз на день сухар з водою в поживу давали.
В бункрах вязень міг стояти, опертись не сила,
Бо де спина, там залізо „нацька" злоба вбила.
По двох тижнях жертва в бункрі була вже готова.
„Ґотлявбицька" партія „наців" числилась здорова.
Молодь „наци" у „гайоти" зорганізували,
Віру в Бога та чесноти всі покасували.

Та за те ненависть „нацьку“ в серце защіпляли,
Гітлер иаш „Sieg“ патріотп вірити казали.
В нього віра, це побіди „нацькоі“ порука,
Не вгадали, що не вожд він маляр-недоука.
У Европі змалював він кровію руіну,
Своіх нищив, чужих знищив, знищив й Украіну.
Не з'явилась чудна зброя — дурив Гітлер дурнів,
Не знайшов в брехні рятунку ані у „фольксштурмі“.

* * *

На шостому році війни Берлін упадає,
Гине Гітлєр, гине Ґебельс, а Ґерінґ зникає.
Знайшли його Аліянти в горах у Тиролі,
А німаки через „наців“ позбулися волі.
Есесівський Вольф-генерал біля Риму вліз
Королеві „Münzensammlung“ вкрав та не довіз
Аж у „гаймат“, бо в дорозі його приловили,
Вартість майна в міліонах знавці устійнили.
Гітлєр скромно доробився, бо на міліови,
На доляри начислили усі його бони.
З двайцятьшести заграничних держав мав він ноти,
Знать не числив на „фюрера“ — числив на банкноти.

Як попав він Аліянтам у їх тверді руки,
Зажив з страху ціянкалій, а може з розпуки.
Оттак „наци“ для Европи ладили неволю,
Прийшли гості ізза моря, кують німцям долю.
Стали в перстень Аліянти німців окружати,
Будуть „нацiв“ виловляти, за море їх брати.
Много „бонзи“ провинили за свою підлоту,
Лиш себе людьми вважали — інших за голоту.
Заберуть їх всіх за море, дадуть „нацам“ бобу,
Будуть знати, як всіх мати за рабів-худобу.
Навчать чуже шанувати, своїм вдоволятись,
По сусідах не ходити тай не дораблятись.
Не шукати „лєбенсравму“ аж на Україні.
Поводитись як людина навіть на чужині!
Не вбивати теж євреїв за їхнії блуди,
Бо й між ними певно були пожиточні люди.
До всіх любов треба мати і стільки культури,
Щоб карати справедливо — не через тортури.
Не втягати всіх до бою підло-примусово,
Та казати „добровольці“, бо це нездорово.
Не пускати грізних „фавів“ людям на трівогу,
Не брехати все про зброю та про перемогу.

Не їздити Рібентрону послом заграницю,
За зруйновану Европу присудять в'язницю.
Розлетівся вже „Ґросдайчлянд", кати — Франки —
Кохи,
Ґестапівці вже не будуть панувать ні трохи.
Вже не будуть Аліянтам „нацики" грозити,
Прийшов раз час — мусять німці всі кривди
сплатити!
Що їх діяли лукаві не знали що горе,
З крови, сліз невинно битих створи-
лося море.
Воно буде парувати дощем пімсти спаде
Як покута! Тому німець впав — та більш
не встане.
Залишилась лиш неслава по всіх німцях нині,
Смерть захланним ненажорам — життя Україні!

* * *

Відбирає Айзенгауер нині слушну славу,
Що не дав він закріпити Гітлєру булаву.